

ner af den ærede Conseilspræsident. Han er Parlamentariker, det har han viist i Pragis. Han har nemlig selv sagt, at naar han har Flertallet af sit Landsting med sig, og det ikke vil gaa ind paa en Finantslov eller paa visse Punkter af den, som vi ønske, saa er han sikker, saa har han nok. Modsetter Flertallet i Landstinget sig vore Ønsker, behøver han ikke noget Flertal i Folkethinget, saa udgiver han Loven selv. Naar han blot — det er det Princip, som han faktisk har lagt for Dagen i sin Regjeringstid siden Foraaret 1877 — har Flertallet i Landstinget med sig, lever han meget godt, meget forfatningsmæssigt, siger den ærede Minister. Det er den nye Parlamentarisme. Den er rigtignok ikke kjendt noget andet Sted i Verden; men det gjør ikke Noget, vi skulle ogsaa vise, at vi ere suilde Hoveder, som kunne opfinde, hvad ikke andre Mennecker kunde finde paa. Det er den nye Parlamentarisme, og det er den, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds og det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds bekjende sig til sammen med den ærede Conseilspræsident. Det kunne de Herrer ikke negte. Det er den Parlamentarisme, som staar imod den anden, Gudskeier-Parlamentarismen imod Folke-Parlamentarismen. Vi faae at se, hvilken af disse to der staar sig — Jeg har ikke gjort disse Bemærkninger om Stillingen under disse Forhandlinger af nogen Uvillie mod nogen Side, men for at vi ved det rette Indtryk fra denne Forhandling kunde gaa over til de mere specielle Forhandlinger, vel vidende, hvorledes vi nu engang ere; jeg erkjender nemlig, at saaledes som Valgdagen har stabt os, maa vi se at komme ud af det med hinanden.

Dernæst har jeg et Par Ord at sige til den meget ærede Conseilspræsident, inden jeg slutter. — Den ærede Minister var saa venlig at skænke en Del af mine Udtalelser Opmærksomhed. Det er Mere, end jeg kunde gjøre Krav paa, da jeg, som sagt staar i en Stilling, hvor jeg ikke kan gjøre den ærede Minister nogen egentlig Fortræd, selv om jeg vilde. Den ærede Minister kom ind paa Bestindien, og den meget udførlige Maade, hvorpaa den ærede Minister kom ind paa Sagen, gav mig det Indtryk, at den ærede Minister dog mulig havde en Følelse af, at Regjeringen ikke har været omhyggelig nok med at faae mæglet mellem Parterne i sin Tid. Jeg skal ikke udtale mig videre om det, det kunne vi høre nærmere om senere; men jeg har hørt den ærede Minister klage over Mangel paa Konference med ham om den vestindiske Sag, uagtet han havde sagt, at han vilde gjøre meget vigtige Indrømmelser. Det skal jeg ikke komme nærmere ind paa, det vil jeg overlade dels til den ærede Ministers Tilhængere, dels til den ærede Formand i Udvalget. Men jeg skal sige, at det unegtelig har forbausset mig at høre, thi, saavidt jeg erindrer, var der ikke nogen Antydning under vore For-

handlinger i Udvalget af, at Ministeren ønskede at have nogen Konference med os om denne Sag, og naar jeg ser hen til en Bjece, som velvillig blev mig tilstillet af Forsfatteren, et af Folkethingets daværende og nuværende Medlemmer, angaaende denne Sag, saa kan jeg ikke skjønne rettere, end at den siger det Modsatte. Det hedder f. Ex. i en Passus, som jeg maaſte maa oplæse, at „det vilde under de foreliggende Omstændigheder betragtes som det Heldigste, hvis Lovforslaget hurtigt kunde blive bragt ind for Thinget igjen i samme Stikelse og med den samme Indstilling som før.“ Det er en Ytring af 5te December af den ærede Conseilspræsident til hans Venner i Udvalget, og det tyder dog aabenbart ikke paa, at Ministeren kunde have noget Ønske om at forsøge ved en mundtlig Forhandling med Udvalget, om der ikke kunde være nogen Ændring i Stillingen at gjøre; i Genhold heril forekommer det mig, at den ærede Minister maa tage den Ytring, som skal være kommen fra ham, saaledes forstaaet, tilbage, eller ogsaa har han ikke nogen Grund til at klage over, at ingen Conference fandt Sted. Jeg vil minde om, at denne Udtalelse af den ærede Conseilspræsident, hvor han selv under disse Omstændigheder ønskede, at Sagen saa hurtigt som mulig kom for Thinget med de samme Indstillinger som før, var afgiven nogle Dage før han fik den Depeche fra Guvernør Garde, som han mødte med her, da Sagen behandlede, saavidt jeg forstod Sagen. — Hvad nu angaar Stillingen med Hensyn til denne Sag, da er den Stilling, som de Mænd her i Thinget indtog, for hvem jeg var Ordfører, bleven feil opfattet af den ærede Minister. Jeg skal ikke udtale mig om de Moderates Stilling; thi den var jo meget moderat. Den skal jeg ikke nærmere forklare, men jeg skal sige til den ærede Minister, at den Betragtning, som jeg fremsatte ved Slutningen af de sidste Dages Forhandling, idet jeg udtrykkelig udtalte, at jeg ikke tog en Løddel tilbage, ikke er rettet mod Højre og Ministeriet, men er rettet mod den anden Side af Flertallet og mod dets Ordførers Forklaring af vor Betænkning og af dets egen. Det vil baade Indledningen til disse Bemærkninger og Slutningen af dem noksom godtgjøre, selv om der er enkelte Ytringer deri, som kunne være Gjenstand for Misforstaaelse. Ordføreren for Udvalget, det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) yttrede nemlig imod os, at vi havde gjort alfor store Indrømmelser, det var egentlig Mening, og at han ikke kunde gaa ind paa denne Kommission. Jeg gjorde ham opmærksom paa, at han var strengere i sine Udtalelser end hans egen og hans Venners Betænkning var, og jeg sagde i Modsatning til ham: Vi tage ikke en Løddel tilbage, nemlig af de Indrømmelser, vi have gjort i Betænkningen. Det var Mening, og det er ogsaa klart udtrykt. Vi vare villige til at give Bevillingen under den